

Arrest

nr. 250 461 van 4 maart 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A.-S. ROGGHE
Rue de la Citadelle 167
7712 HERSEAUX

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 3 november 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat A.-S. ROGGHE en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars afkomstig uit Teheran en bent u Iraans staatsburger. U bent opgegroeid als sjiitische moslim – u bad af en toe – maar diep vanbinnen kon u nooit echt in de islam geloven. U woonde samen met uw vrouw S.M.P.M.L. (...) in Teheran en samen hebben jullie een dochter van één jaar oud, genaamd D. (...). U en uw vrouw probeerden al heel lang om samen een kind te krijgen en raadpleegden hiervoor zelfs een arts. Jullie hadden het erg lastig met de situatie. Omdat u zo slecht in uw vel zat, nodigde uw tante S.H. (...) – zij is de vrouw van de broer van de vader van uw moeder – u op het eind van de zomer van 1397 (= zomer van 2018 volgens de Gregoriaanse kalender) uit bij haar thuis in Rasht. Zij vertelde u die avond dat ze christen is en over de positieve invloed die het christendom had op haar eigen leven. S. (...) zei dat u Christus om hulp kon vragen zodat uw vrouw zwanger zou raken. Ze gaf u een Bijbel mee naar huis en informeerde u over het bestaan van een

huiskerk in Teheran Pars. Een maand nadat u thuis de Bijbel had gelezen, ging u in de maand mehr 1397 (= september/ oktober 2018) voor het eerst naar de huiskerk in Teheran Pars. U voelde zich toen nog geen christen. U hield uw bezoeken aan de huiskerk geheim voor uw vrouw en las ondertussen stiekem in de Bijbel. In totaal ging u een vijftiental keren naar de huiskerk van de periode van mehr 1397 (= september/ oktober 2018) tot midden esfand 1397 (= februari/ maart 2019). Twee maanden na uw eerste bezoek aan de huiskerk ontdekte uw vrouw thuis de Bijbel en u besloot om alles op te biechten. In de maand day (= december 2018/ januari 2019) bleek uw vrouw plots zwanger. U zag dit als een teken van God en dit moment zorgde ervoor dat u zich een echte christen voelde. Omdat u in een drukke periode zat – u had het erg druk op het werk –, ging u drie weken voor Perzisch nieuwjaar (= 22 maart 2019) voor de laatste keer naar de huiskerk. Tijdens uw afwezigheid vond er een inval in de huiskerk plaats waarvan u pas later op de hoogte zou worden gebracht. Op 2 ordibehesht 1398 (= 22 april 2019) kreeg uw vrouw thuis een oproepingsbrief van de rechtbank waarin stond dat u zich op 5 mei 2019 diende aan te melden in de strafrechtbank van Teheran naar aanleiding van uw bekering tot het christendom. De oproepingsbrief werd overhandigd door een ambtenaar die uw vrouw een ontvangstbewijs, dat zij onmiddellijk weggooide, gaf. U was toen niet thuis omdat u bij uw moeder in Rasht verbleef om afscheid te nemen voor uw reis. U ging immers uw zus Z. (...) bezoeken in België, waarvoor u reeds eerder een visum had aangevraagd. Uw vrouw besloot om u niet in te lichten over deze oproeping om u voor uw reis geen onnodige stress te bezorgen. Diezelfde week – dit was ongeveer een week voor uw vertrek – kreeg u een telefoontje van M. (...), een vriend van de huiskerk. Hij wist u te zeggen dat de autoriteiten tijdens uw afwezigheid in de huiskerk waren binnengevallen. M. (...) was kunnen ontsnappen maar er werden wel andere leden van de huiskerk opgepakt. U bracht uw vrouw op de hoogte van dit onrustwekkende telefoontje en vertelde haar dat u hierdoor in de problemen zat. U vertelde haar dat u besloten had om niet meer terug te keren naar Teheran om afscheid van haar te nemen en dat uw vader uw paspoort bij uw vrouw zou ophalen zodat u rechtstreeks met hem naar de luchthaven kon reizen vanuit Rasht. Uw vrouw vertelde u toen nog steeds niets over de oproepingsbrief. U reisde op een legale manier op 27 april 2019 met het vliegtuig naar België. U kon Iran vlot verlaten. Op 5 mei 2019 kreeg u in België van uw vrouw te horen dat er voor uw vertrek uit Iran een oproepingsbrief voor u was toegekomen en dat er enige tijd later op jullie adres een vonnis afgeleverd werd waarbij u tot de doodstraf wegens apostasie was veroordeeld. Uw vrouw stuurde uw zus, die in België verblijft, een WhatsAppbericht met foto's van deze juridische documenten. Ze stuurde deze ook op per post maar deze kwamen nooit aan in België. U was geschokt door het nieuws dat u was veroordeeld en u wist niet wat u kon doen. Ook uw zus en schoonbroer wisten geen raad met de situatie. U voelde zich erg depressief. In juni 2019 maakte u via uw schoonbroer kennis met H. (...) die u adviseerde om naar de kerk te gaan. Op 15 september 2019 liet u zich dopen. Sinds juni 2019 gaat u elke zondag naar de kerk van Ath. H. (...) vertaalt voor u alles wat er gezegd wordt. Sedert het uitbreken van de coronacrisis gaat u niet meer naar de kerk. Ondertussen kwamen de autoriteiten drie keer langs bij u thuis (juni en juli 2019) in Teheran op zoek naar u. U verzocht op 11 oktober 2019 om internationale bescherming in België. U vreest niet naar Iran terug te kunnen omdat u de doodstraf zal krijgen wegens uw bekering.

Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: een kopie van uw melikaart (nationale kaart); een kopie van uw paspoort; uw huwelijksakte; uw shenasnameh (geboortebboekje); de shenasnamehs van uw vrouw en dochter; een Iraans doktersattest over de moeilijkheden van uw vrouw om zwanger te geraken; uw vliegtickets van en naar Iran; verschillende documenten ter staving van uw schoolloopbaan; foto's van uw doopsel d.d. 15 september 2019; uw doopattest d.d. 15 september 2019; een brief d.d. 17 augustus 2020 van de pastor van uw kerk die bevestigt dat u werd gedoopt en dat u deel uitmaakt van de kerkgemeenschap; een brief van uw vriend M.M. (...) (met in bijlage zijn Belgische identiteitskaart en vliegtuigtickets) waarin hij stelt dat hij documenten voor u meenam naar België; een kopie van een oproepingsbrief van de rechtbank ontvangen op 2/2/1398 (=22 april 2019) waarin staat dat u zich dient aan te melden in de strafrechtbank van Teheran (19de kamer) op 15/2/1398 (=5 mei 2019) omdat u als moslim zich tot het christendom bekeerd zou hebben en deelgenomen zou hebben aan activiteiten van niet-islamitische groepen; een kopie van een vonnis d.d. 5 mei 2019 van de rechtbank van Teheran (19de kamer) waaruit blijkt dat u wordt veroordeeld tot de doodstraf wegens geloofsafval en bekering tot het christendom; een screenshot van WhatsAppberichten s.d. dat u neerlegde om de manier waarop u uw juridische documenten heeft verkregen aan te tonen; screenshots van uw poging om in te loggen op de website Samaneh Sana om uw juridisch dossier op te vragen; en tot slot een overzicht van uw medische historiek.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. U legde weliswaar een document neer waarin uw medische historiek in

België wordt beschreven. Hieruit blijkt evenwel uit niets dat u niet in staat zou zijn om deel te nemen aan een persoonlijk onderhoud. Ook uit uw verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken, d.d. 14 januari 2020, blijkt niet dat er bepaalde elementen of omstandigheden zouden zijn die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken (vragenlijst 'bijzondere procedure noden' DVZ, vraag 1). Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Vooreerst heeft u uw bekering tot het christendom, uw aanwezigheid in de huiskerk en de inval die er plaatsvond, niet aannemelijk gemaakt.

Uw verklaringen over hoe u in Iran met het christendom in contact kwam en uw motivatie om christen te worden, doen immers ernstige vragen rijzen. U maakte kennis met het christendom dankzij uw tante S. (...) die zelf een bekeerde christen is, die u bij haar thuis uitnodigde en die u vertelde dat ze christen is. Ze gaf u de Bijbel en raadde u een huiskerk aan in Teheran (CGVS I, p. 3 en 14; CGVS II, p. 7). U heeft echter het profiel van uw tante als bekeerde christen niet aannemelijk gemaakt. U wist immers zeer weinig te vertellen over S. (...)’s bekering. U wist niet wanneer S. (...) zich bekeerde, waarom ze zich als vroegere moslim naar het christendom bekeerde en hoe zij precies in contact kwam met het christendom. U wist zelfs niets eens hoe ze concreet haar geloof beleefde en of ze al dan niet naar een huiskerk ging. U wist evenmin hoe ze de huiskerk waar ze u naartoe verwees kende en of ze iemand van de huiskerk persoonlijk kende. U wist tot slot niet hoe ze op de onverkwikkelijke gebeurtenissen die voor u de aanleiding vormden om een verzoek om internationale bescherming in te dienen heeft gereageerd en of ze momenteel schrik heeft om als christen ontmaskerd te worden (CGVS I, p. 21; CGVS II, p. 6-10). Dat u zich geen bijkomende vragen stelde omdat S. (...) een belangrijk gezaghebbend figuur is binnen uw familie, zoals u stelde (CGVS II, p. 7), rechtvaardigt uw gebrekkige informatie niet. U erkende immers dat jullie verschillende keren over het christendom hebben gepraat en dat ze een vertrouwenspersoon was. Dat u, gelet hierop, zelfs niet eens wist hoe ze haar geloof beleefde en of ze naar een huiskerk ging, overtuigt dan ook niet. Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt dat S. (...) daadwerkelijk een bekeerlinge zou zijn waardoor u de manier waarop u in Iran met het christendom in contact zou zijn gekomen niet aannemelijk heeft gemaakt. Aangezien uw tante als bekeerd christen u de weg naar de huiskerk in Teheran Pars zou gewezen hebben, heeft u evenmin uw huiskerkbezoeken zelf aannemelijk gemaakt.

Dat er aan uw huiskerkbezoek geen geloof gehecht kan worden, blijkt tevens uit het feit dat, daar waar u bij uw eerste onderhoud nog meende dat u bij uw eerste huiskerkbezoek zo warm ontvangen bent (CGVS I, p. 23), u bij uw tweede onderhoud u niets meer kon herinneren van hoe u toen concreet benaderd en verwelkomd werd (CGVS II, p. 14). Dat u zich bij uw tweede onderhoud niet meer kon herinneren hoe u bij uw eerste huiskerkbezoek onthaald werd, hoewel aangenomen kan worden dat de eerste keer dat men naar een huiskerk gaat een ingrijpende gebeurtenis is, komt weinig aannemelijk over. Voorts is het opvallend dat, ofschoon u uw medehuiskerkgenoten bij naam kende, u bijvoorbeeld niet wist hoe ze in de huiskerk terecht waren gekomen. Nochtans bouwde u met een aantal huiskerkleden een warme relatie op (CGVS II, p. 15). Voorts komt uw houding ten aanzien van het droeve lot van uw medehuiskerkgangers onwaarschijnlijk over. Ofschoon u warme relaties met huiskerkgenoten onderhield (CGVS I, p. 23; CGVS II, p. 15) en ofschoon u bij uw tweede onderhoud wilde weten wat er met hen was gebeurd (CGVS II, p. 15), antwoordde u bij uw eerste onderhoud, toen er naar hun lot werd gevraagd, dat u zou liegen als u er echt mee bezig was, omdat u genoeg aan uw hoofd had (CGVS I, p. 24-25). Dat hun lot u niet bezighield, ofschoon u in de huiskerk warme relaties met hen zou hebben onderhouden, overtuigt niet.

Bovenstaande vaststellingen nopen ertoe te besluiten dat er noch aan uw bekering in Iran, noch aan uw huiskerkbezoek enig geloof kan worden gehecht.

Daarnaast kan evenmin aan de inval in de huiskerk die u frequenteerde en de daaruit vooruitvloeiende problemen voor u geloof wordt gehecht. Zoals reeds werd aangestipt, had u vooreerst niet de minste informatie over het lot van uw huiskerkgenoten: u had geen enkel idee wie er precies aanwezig was tijdens de inval van de huiskerk, wanneer deze inval plaatsvond, wie er werd opgepakt, hoeveel mensen er werden opgepakt en of er buiten M. (...) nog mensen konden ontsnappen en u zocht, ofschoon van een verzoeker om internationale bescherming in alle redelijkheid verwacht kan worden dat hij zich zo volledig mogelijk informeert over al deze aspecten die enigszins verband houden met zijn beweerde vrees, quod non in casu, zelfs niet op internet naar informatie hierover (CGVS I, p. 24-25; CGVS II, p. 15). Voorts doen uw verklaringen over hoe u het nieuws over de inval in de huiskerk vernam en op welke manier er door u en uw vrouw gevolg aan werd gegeven, veel vragen rijzen. Toen u het nieuws

van de inval vernam via M. (...), contacteerde u uw vrouw meteen om het haar te vertellen en vroeg u haar om uw paspoort klaar te leggen (CGVS I, p. 26). Op dat moment had uw vrouw thuis al een oproepingsbrief gekregen naar aanleiding van uw christelijke activiteiten (CGVS I, p. 16, 20 en 25). Desondanks sprak uw vrouw u niet aan over deze oproepingsbrief die ze gelezen had en waarop duidelijk te lezen stond waarom u opgeroepen werd. Volgens u zweeg zij over de oproepingsbrief omdat ze u geen stress wou bezorgen net voor uw legale afreis naar België (CGVS I, p. 16). Dat zij u niet op de hoogte zou gebracht hebben van deze oproepingsbrief voor uw afreis naar België en dat zij, goed wetende dat u door de Iraanse autoriteiten omwille van uw christelijke activiteiten gezocht werd, u het ongelooflijke risico liet nemen om legaal het land te verlaten – bij de identiteitscontroles aan de grens had u tegengehouden kunnen worden –, is zo onaannemelijk dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Hetzelfde geldt voor uw houding nadat u de inval in de huiskerk had vernomen. Het komt immers bijzonder weinig waarschijnlijk over dat, hoewel u zich goed bewust was van de inval in de huiskerk en het risico dat dit voor u met zich meebracht - hierdoor besloot u geen afscheid meer te nemen van uw vrouw -, u zelfs geen poging heeft gedaan noch eraan gedacht heeft om u te informeren naar een eventueel reisverbod in uw hoofde en dat u het gigantische risico zou genomen hebben om gewoon legaal het land te verlaten (CGVS I, p. 9). Uw houding in Iran en de houding van uw vrouw in Iran ondermijnen dan ook fundamenteel de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen ten gevolge van de inval in de huiskerk die u frequenteerde.

Bijgevolg kan er evenmin aan uw doodsvonnis dat u net na uw aankomst in België vernomen heeft geloof gehecht worden. Dit blijkt eveneens uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat, hoewel apostasie strafbaar is en de doodstraf hierop van toepassing is, het in Iran in de praktijk uiterst uitzonderlijk is dat men de beschuldiging van apostasie of blasfemie effectief aanvoert. Zo zou Hossein Soodmand, een Jama'at-e Rabani-priester uit Mashad, de laatste christen zijn die na een veroordeling voor apostasie effectief is geëxecuteerd: dit was in 1990. Op 13 november 2010 sprak de rechtbank in de provincie Gilan weliswaar in eerste instantie de doodstraf wegens apostasie uit tegen de Iraanse voorganger Youcef Nadarkhani, die een jaar eerder werd gearresteerd, maar uiteindelijk werd de beschuldiging van apostasie ingetrokken en werd hij veroordeeld tot een gevangenisstraf voor evangelische activiteiten. De aanklacht van apostasie komt sinds 2011 niet meer voor. In zaken waarbij christenen en/of bekeerlingen voor de rechtbank verschijnen haalt men hoofdzakelijk politieke inbreuken op de strafwetgeving aan. Meestal gebruikt men hiervoor de omstreden nationale veiligheidswetten. Dat u, gelet op deze informatie, nauwelijks enkele weken na de inval in de huiskerk die u frequenteerde, reeds voor geloofsafval (apostasie) tot de doodstraf zou zijn veroordeeld, is dan ook onaannemelijk.

Aangezien er aan uw veroordeling geen geloof kan worden gehecht, kan er evenmin aan de authenticiteit van uw juridische documenten nog geloof worden gehecht. Het betreffen overigens sowieso enkel kopieën die gemakkelijk gemanipuleerd kunnen worden. Dit wordt bevestigd doordat u de manier waarop u deze juridische stukken in handen heeft gekregen niet aannemelijk heeft gemaakt. U verklaarde dat uw vrouw een foto van het vonnis, net zoals dat van de oproepingsbrief, doorstuurde naar uw zus in België via WhatsApp; de originelen stuurde ze op per post, maar die zijn nooit in België aangekomen. Er werd u gevraagd naar een screenshot van het bewuste WhatsAppbericht mét vermelding van het moment waarop zij het vonnis doorstuurde, i.e. mét datum en uur (CGVS I, p. 15; p. 26). Toch is er geen datum op het screenshot terug te vinden dat u na uw eerste onderhoud aan het Commissariaat-generaal voorlegde. U werd hierop tijdens uw tweede onderhoud gewezen (CGVS II, p. 23). Desondanks zette u dit na dit onderhoud niet meer recht. Hieraan kan toegevoegd worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat er veel valse juridische documenten uit Iran in omloop zijn en dat het voor politieke rechtszaken in Iran zeer moeilijk is om aan gerechtelijke documenten te geraken. Vaak worden deze documenten niet overhandigd.

Tot slot dient vastgesteld te worden dat u op 5 mei 2019 reeds in de Schengenzone aankwam, dat u in mei 2019 reeds het bestaan van uw doodsvonnis zou hebben vernomen (CGVS I, p. 9) en dat u sinds het verstrijken van uw visum op 26 mei 2019 illegaal in België verbleef. U verzocht pas op 11 oktober 2019, m.a.w. vijf maanden na uw aankomst in België, om internationale bescherming. U verklaarde dat u zich niet goed en depressief voelde waardoor u niet rationeel kon nadenken en u niet goed wist hoe u de situatie moest aanpakken. U wist ook niet dat u om internationale bescherming kon verzoeken. Het was H. (...) die u eerst aanspoorde om naar de kerk te komen en u te dopen, zodat u helder zou kunnen nadenken om een beslissing te nemen over uw situatie (CGVS I, p. 10-11). Deze rechtvaardiging voor uw zeer laattijdig verzoek is echter niet afdoende. Naast het feit dat u erkende dat u het niet zo handig had aangepakt (CGVS I, p. 11), mag van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt redelijkerwijze worden verwacht dat, zelfs al is hij of zij depressief, hij of zij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zo snel mogelijk informatie vergaart over en een beroep doet op deze beschermingsmogelijkheden, hetgeen u, gelet op uw laattijdig verzoek in

België, niet heeft gedaan. Uw laattijdig verzoek kan dan ook, gelet op uw bewering dat u reeds in mei 2019 geweten zou hebben dat u bij terugkeer naar Iran een doodsvonnis boven het hoofd hing, niet in overeenstemming gebracht worden met een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Dit gegeven ondermijnt bijkomend de geloofwaardigheid van uw in Iran ontstane problemen ten gevolge van uw huiskerkbezoek en het door u beweerde doodsvonnis.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u noch uw bekering in Iran, noch uw problemen naar aanleiding hiervan aannemelijk gemaakt.

Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen hierdoor in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in België. Aangezien uw bekering in Iran niet geloofwaardig is, kan er immers aan uw motivatie om in België naar de kerk te gaan ook geen enkel geloof meer gehecht worden. Er kan dan ook besloten worden dat u hier eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging naar de kerk gaat. Zelfs al wordt niet ontkend dat u enige (weliswaar niet foutloze) kennis over het christendom heeft en zelfs al liet u zich dopen – christelijke kennis kan via studie verworven worden, zonder dat met daadwerkelijk een oprechte christen is, en een doopsel kan ook louter formeel plaatsvinden, zonder dat er sprake is van een verinnerlijkte overtuiging –, wijzen verschillende bijkomende elementen voorts op een onoprechte bekering in België.

Zo blijkt deze onoprechtheid onder meer uit het feit dat u uw beweerde (regelmatige/intensieve) kerkgang niet aangetoond heeft. U verklaarde weliswaar dat u één maand nadat u in België aangekomen was reeds voor het eerst naar de kerk ging. U voegde hier evenwel onmiddellijk aan toe dat het door de afstand moeilijk was om naar de kerk te gaan en dat u soms gewoon geen zin had. Twee maanden ging u niet omdat u depressief was. Toen u gevraagd werd in welke periode u dan precies niet ging, veranderde u plots uw verklaringen en zei u dat u slechts één à twee keer afwezig was (CGVS II, p. 16). Een louter wijzigen van eerder afgelegde verklaringen kan echter niet overtuigen. Bovendien kan het feit dat u soms geen zin had om naar de kerk te gaan bezwaarlijk wijzen op een oprechte christelijke overtuiging. Uit uw verklaringen blijkt voorts dat de laatste keer dat u naar de kerk ging in Ath voor het uitbreken van de coronacrisis was, en u wist tijdens uw onderhoud op 14 augustus 2020 niet of de kerken sinds de lockdown terug open waren. Nochtans blijkt uit de beschikbare informatie dat religieuze erediensten sinds juni 2020 in België weer mogelijk waren.

Dat u niet heeft aangetoond vanuit een oprechte overtuiging christen te zijn, blijkt tevens uit uw verklaringen over Pasen. Toen er tijdens uw onderhoud gepolst werd naar het laatste christelijke feest dat u vierde, verklaarde u dat het Pasen was en refereerde u naar een tafel vol 'lekkernijen'. Onmiddellijk erna erkende u niet meer te weten of u met Pasen naar de kerk was geweest en of u het wel gevierd heeft (CGVS II, p. 20). Nochtans is Pasen het christelijke feest bij uitstek, waarbij de essentie van het christendom, met name de verrijzenis van Jezus, wordt gevierd. Ook u definieerde dit feest als de belangrijkste gebeurtenis voor de christenen. U persoonlijk vond Pasen dan ook belangrijk (CGVS II, p. 21). Dat u er geen idee van had of u Pasen dit jaar al dan niet gevierd heeft, hoewel u dit persoonlijk een belangrijk feest vond, ondermijnt wederom de oprechtheid van uw beweerde geloofsovertuiging in zeer ernstige mate.

Ook het feit dat u nog niets tegengekomen zou zijn dat u minder aanspreekt in het christendom – u heeft niets slechts gezien in het christendom en alles wat u gezien heeft was goed en correct – (CGVS II, p. 13-14), komt weinig doorleefd over. Er kan immers aangenomen worden dat, zelfs al is iemand oprecht overtuigd van een bepaald geloof, deze gelovige het toch lastiger of moeilijker vindt om een aantal aspecten uit dit geloof toe te passen of te aanvaarden.

Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen slaagde u er niet in om aan te tonen dat uw geloofsactiviteiten in België zijn ingegeven door een oprechte religieuze overtuiging. Bijgevolg blijkt uit niets dat u bij een eventuele terugkeer naar Iran zich zal manifesteren als christen of dat u als dusdanig zal worden gezien door uw omgeving.

In verband met uw beweerde kerkgang en doop, die, zoals hierboven is aangetoond, een opportunistisch karakter vertonen, kan volledigheidshalve gewezen worden op informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Hieruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, zoals hierboven werd vastgesteld, niet aannemelijk gemaakt –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

De informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt werd aan uw administratieve dossier gevoegd.

De door u in het kader van uw asielverzoek neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Aan uw identiteit, uw nationaliteit, uw burgerlijke staat, de identiteit en nationaliteit van uw

vrouw en kind, uw schoolloopbaan, uw reisroute, de moeilijkheden van uw echtgenote om zwanger te worden en het feit dat een vriend een aantal documenten voor u vanuit Iran met zich meenam wordt immers niet getwijfeld. Aan de juridische documenten en bijgevolg ook aan de screenshots van Whatsappberichten en van uw inlogpogingen op een website van de Iraanse justitie kan, zoals hierboven reeds aangestipt, geen bewijswaarde worden gehecht. De documenten ter staving van uw bekering tonen tot slot niet aan dat u zich vanuit een oprechte overtuiging tot het christendom heeft bekeerd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in wat zich aandient als een enig middel op de: "Schending van de artikelen 48/2 tot en met 48/5, 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende toegang tot het grondgebied, het verblijf, vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen, artikel 1 van het verdrag van Genève van 28.07.1951 betreffende de status van Vluchtelingen, de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, als beginselen van behoorlijk bestuur en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de materiële motiveringsplicht."

Betreffende het aan hem verweten gebrek aan kennis omtrent zijn tante S., doet verzoeker gelden:

"Verzoeker heeft erop gewezen dat de tante een oude, respectabele vrouw was, die in de familie een hoofdrol speelt. Hij beschouwt haar als een tweede moeder.

In de Iraanse traditie heeft men respect voor de ouderen, mannen of vrouwen en geen vragen worden hen gesteld. Zij onderwijzen en begeleiden hun omgeving maar er is geen sprake hen privé vragen te stellen.

Het woord van de oude wordt als heilig beschouwd. Men probeert niet hun privé leven, hun motivatie te kennen.

Deze traditie is in Iran verankerd.

Dat blijkt uit de gehoren :

(...)

De oudtante wist dat het echtpaar van haar achterneef sinds verschillende jaren een kind probeerde te hebben en dat het echtpaar eraan enorm leed.

Zij heeft voorgesteld Verzoeker onder vier ogen te ontmoeten om hem uit te nodigen de Bijbel te lezen, en hem de grootste discretie te vragen. Zij dacht dat het hem zou helpen.

Gelet op de genegenheid en het vertrouwen tussen beiden is de aanpak logisch.

De tante wenste haar naaste te helpen. De gehoren tonen ook aan dat Verzoeker geen devoot moslim was. Hij hield zich aan de door de maatschappij opgelegde rites. Hij deed wat hij altijd had gedaan, en de praktijk van zijn vader volgde. Toen hij de Bijbel heeft gelezen, dat hij begon naar de kerk te gaan, heeft hij een gevoel van welzijn gevoeld, antwoorden op zijn lijden, vooral toen zijn vrouw zwanger werd. Voor hem is het een mirakel in verband met zijn bekering, met het volgen van de Christelijke boodschap.

Verzoeker heeft het bewijs van raadplegingen en van behandelingen geleverd om een kind proberen te hebben.

Na zijn intrede in de christelijke wereld is zijn vrouw zwanger geworden."

Met betrekking tot zijn eerste bezoek aan de huiskerk in Iran, geeft verzoeker aan:

"Trouwens verwachtte de beschermingsagent een precieze beschrijving van de inhoud van het eerste bezoek aan de kerk. Het wordt hem verweten enkel de sfeer te herinneren. Verzoeker herinnert een warm welkom, empathie, woorden van welkom. Hij herinnert zich de woorden en de precieze inhoud niet meer.

Dit is niet verwonderlijk. Het geheugen is selectief en herinnert enkel de sfeer, beelden, sensaties, vooral in een context van stress. Naar de kerk te gaan in een context van gevaar is niet onbelangrijk maar in tegenstelling tot wat de verwerende partij denkt is dat niet gekenmerkt door een intact geheugen over de inhoud van de gesprekken. Het CGVS vergeet de basisprincipes inzake psychologie en sociale psychologie."

Aangaande het gegeven dat zijn echtgenote de oproepingsbrief voor hem verzwegen, betoogt verzoeker:

"Toch is dat wat er gebeurd is. Zij had liever dat hij het land verlaat, zoals voorzien met een toeristenvisum om zijn familie te gaan bezoeken, zonder hem erover te vroeg te praten. Ze wou het hem zeggen vlak voor zijn vertrek naar Teheran. Ze wou wachten tot de avond voor zijn vertrek. Volgens het CGVS had zij moeten weten dat dit op de luchthaven problemen zou stellen. Zijn vrouw wist alleen over de oproepingsbrief. Ze kon niet weten dat hij een telefoontje zou krijgen van M. (...).

Voor dat ze de kans kreeg om hem te waarschuwen belde M. (...).

Dat blijkt uit het eerste gehoor :

(...)".

Verzoeker voert verder aan:

"Toen Verzoeker op de hoogte van de inval van de huiskerk werd gebracht probeerde hij niet te informeren naar het lot van zijn huiskerkgenoten. Hij dacht alleen aan zichzelf in veiligheid te brengen. Na zijn aankomst in België was het te gevaarlijk informatie te zoeken. Verzoeker tracht niets meer te weten over het lot van de andere leden van de kerk omdat hij de middelen niet heeft om het weten zonder zijn contactpersonen in gevaar te brengen. Sinds zijn aankomst in België neemt hij exclusief contact met zijn vrouw via zijn zus. Hij is bang voor haar en voor zijn andere familieleden. Als hij meer probeert te weten te komen brengt hij aldus andere Iraniërs in gevaar.

Internet is ook gecontroleerd, gefilterd en soms geblokkeerd door de Iraanse autoriteiten. Het is net zo gevaarlijk op die manier meer te weten te komen.

De verzoeker gebruikt deze middelen niet.

Dat blijkt uit het eerste gehoor :

(...)".

Vervolgens verklaart verzoeker:

"Het is ook duidelijk dat de Iraanse autoriteiten zwijgen over de repressie en vonnissen van veroordeling.

Verzoeker legt een stuk 5 voor :

Informaties over de doodstraf voor apostasie (religieuze bekering) in Iran."

Inzake het verwijt dat hij lang wachtte alvorens internationale bescherming aan te vragen, stelt verzoeker:

"Allereerst was hij van plan terug te keren. Hij kwam alleen om zijn familie te bezoeken en hoopte terug te keren. Misschien hoopte hij naïef dat het rustiger zou worden. Dit is niet het geval geweest. Hij werd depressief en daardoor was hij niet in staat enig initiatief te nemen.

Dit blijkt uit het eerste gehoor.

(...)

Verzoeker hilde herhaaldelijk tijdens de gehoren (zie de cursieve letters).

Hij was depressief. Tijdens een paar maanden was het onmogelijk voor hem een redelijke beslissing over zijn toekomst te nemen.

Zijn dochter is geboren wanneer hij in België was. Hij maakte zich zorgen om zijn familie. Hij was helemaal gebroken. Nu is hij steeds depressief.

Dat blijkt uit stukken 3 en 4:

- Attest van de psycholoog van Solentra:

de psychologische begeleiding vindt plaats op 2-wekelijkse basis.

-en een requisitorium van Fedasil voor psychologische behandeling."

Verder gaat verzoeker in op de door hem neergelegde documenten. Daarbij werpt hij op:

"Betreffende het vonnis van doodstraf heeft Verzoeker het origineel niet ontvangen. Zijn echtgenote had het toch gepost. Misschien werd deze door de autoriteiten geblokkeerd of is het een invloed van de periode covid die Iran zwaar heeft getroffen. Niets rechtvaardigt dit vonnis opnieuw ter discussie te brengen. Verwerende partij mag niet beweren dat de Iraanse documenten gemakkelijk kunnen worden vervalst om zo'n fundamenteel document houdende een doodvonnis op te ruimen.

Trouwens legt de verzoeker documenten van onderzoeken over de werkelijkheid van de doodvonnissen wegens apostasie over. Deze zijn inderdaad nog altijd voor de Iraniërs, moslims, toegepast die zich tot christendom bekeren, (stuk 5)".

Omtrent de vraag of hij dit jaar al dan niet Pasen vierde, doet verzoeker voorts gelden:

"Deze vraag is irrelevant dit jaar. De totale lockdown begon midden maart. Pasen gebeurde in een buitengewone context. In principe heeft niemand Pasen dit jaar echt gevierd, tenzij overtreding van de maatregelen van lockdown. Deze theoretische vraag houdt geen rekening met de specifieke context van Pasen dit jaar."

Verder voert verzoeker aan:

“Het dient te worden onderstreept dat Verwerende partij geen tegenstrijdigheid tussen de gehoren bij de Dienst Vreemdelingenzaken en bij het CGVS en tussen beide gehoren bij het CGVS opmerkt (gehoren die toch bijzonder lang waren met heel veel vragen die herhaaldelijk opnieuw werden gesteld).

De context van de ontmoeting met de oudtante, de intrede in de christelijke wereld, het proces van bekering, de chronologie van problemen, de details... dit wordt herhaaldelijk, op een overtuigende en omstandige manier zonder tegenstrijdigheid uitgelegd.

Het dient ook te worden opgemerkt dat de vragen « ten laste » werden geformuleerd. Deze zijn ver van neutraal te zijn.

(...)

De vragen zijn ook soms overdreven. Zij overschrijden het redelijk kader van een gehoor.

(...)

Enerzijds impliceren deze een introspectie en een grondige kennis van de godsdienst die wellicht niet het geval is bij talrijke protestanten Belgen. We kunnen van godsdienst veranderen omdat wij een boodschap erin vinden, een hoop die voor ons geschikt is. De bedoeling van een godsdienst is niet de theorie van buiten te kennen maar lezen, luisteren en onthouden wat wij belangrijk vinden.

De beschermingsagent wenst een diep nadenken en een introspectie dat Verzoeker in detail moet kunnen uitleggen. Verwerende partij verwacht ook een algehele kennis van de theorie, wat overdreven is.

Anderzijds zijn de vragen soms irrelevant, ongepast of stellen vragen over het werk verricht door de beschermingsagenten van het CGVS.

Het blijkt ook dat de beschermingsagent de verschillen tussen protestantisme en katholicisme niet beheerst.

Dit levert vragen op die problemen zouden kunnen stellen.

Toch is Verzoeker erin geslaagd erop te antwoorden.

(...)

Over het algemeen tonen de gehoren aan dat Verzoeker een grondige kennis van zijn nieuwe godsdienst heeft. Hij blijft niet tot een geloof beperkt, een gevoel van hoop. Hij is helemaal op de hoogte van de theoretische basis.

(...)

Rekening houdend met wat hierboven wordt uiteengezet is het argument van de verwerende partij volgens welk het doopsel van Verzoeker zuiver opportunistisch zou zijn niet aannemelijk.”

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande in hoofddorde om de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog de volgende stukken bij het verzoekschrift:

“3. Attest Psycholoog UZ Brussel dd. 28.10.2020

4. Requisitorium psycholoog Fedasil 27.10.2020

5. Informaties strafrechtelijke beslissingen in verband met apostasie Met beedigde vertaling van het farsi naar het frans (totaal :13 pagina's) BBC World Farsi-Sena 09.08.2020-bonyadvokala (association d'avocats)-MECCSW”.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker preciseert niet op welke wijze artikel 48/2 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), hetwelk overigens op louter algemene wijze bepaalt welke vreemdelingen als vluchteling kunnen worden erkend dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming, zou (kunnen) zijn geschonden. De schending van dit artikel wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

Evenmin geeft verzoeker aan welke bepaling(en) van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet *in casu* en door de bestreden beslissing zou(den) zijn geschonden. Voorts werkt hij niet uit waaruit deze schending zou bestaan. Derhalve wordt ook deze schending niet dienstig aangevoerd.

3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft verder tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.3. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing terecht wordt gemotiveerd als volgt:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. U legde weliswaar een document neer waarin uw medische historiek in België wordt beschreven. Hieruit blijkt evenwel uit niets dat u niet in staat zou zijn om deel te nemen aan een persoonlijk onderhoud. Ook uit uw verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken, d.d. 14 januari 2020, blijkt niet dat er bepaalde elementen of omstandigheden zouden zijn die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken (vragenlijst ‘bijzondere procedure noden’ DVZ, vraag 1). Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoeker slaagt er in het onderhavige verzoekschrift niet in om afbreuk te doen aan de voormelde motieven.

Ten onrechte tracht hij, waar hij verwijst naar de bij het verzoekschrift gevoegde attesten, immers te laten uitschijnen dat hij ten gevolge van een depressie niet of onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) om zijn procedure internationale bescherming in te leiden of te doorlopen, om in dit kader de verschillende gehoren te volbrengen en om zijn asielrelaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten, en dit omdat hem niet de nodige bijkomende steunmaatregelen werden verleend.

Vooreerst dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoeker niet concreet aantoonde of hard maakte dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert hij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Voorts duidt hij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling en vaststellingen.

Uit de door verzoeker neergelegde attesten blijkt verder in het geheel niet dat verzoeker zou kampen met een depressie of met psychische problemen die van zulke ernstige aard zou(den) zijn dat deze hem ertoe zou(den) hebben verhinderd of zou(den) verhinderen om internationale bescherming aan te vragen en in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming gedegen verklaringen af te leggen. In deze attesten wordt immers slechts op bijzonder algemene wijze aangegeven dat verzoeker sedert 16 september 2020, hetzij meer dan een jaar na zijn aankomst in België en meer dan een maand na zijn laatste persoonlijk onderhoud bij het CGVS, psychologisch wordt begeleid. Nergens wordt in deze attesten uitdrukkelijk en concreet aangegeven dat en met welke psychische problemen verzoeker kampt. Verder wordt hierin nergens enige diagnose (inzake depressie of een andere psychologische problematiek) gesteld. Evenmin wordt hierin aangegeven dat of op welke wijze deze problemen zouden zijn onderzocht. De bijgebrachte attesten spreken zich dan ook in het geheel niet uit over de precieze aard en ernst van de eventuele, door verzoeker aangehaalde klachten en symptomen en/of de mogelijke invloed en impact van deze klachten en symptomen op verzoekers algemene en dagdagelijkse functioneren. Ook wordt nergens in deze attesten enige uitspraak gedaan over de (mogelijke) invloed die verzoekers voorgehouden psychische problemen zouden hebben gehad of zouden hebben op verzoekers beslissingsvermogen en op zijn vermogen om een verzoek om internationale bescherming in te dienen en om accurate en waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen over de kernelementen in het kader van dit verzoek om internationale bescherming. Aldus wordt er met

de door verzoeker neergelegde stukken niet aangetoond dat, waar, op welke wijze of in welke mate de verklaarde problemen van verzoeker in zijner hoofde een inleiding van en deelname aan de procedure tot internationale bescherming zouden hebben verhinderd of bemoeilijkt en/of zouden verhinderen en bemoeilijken.

Verzoeker zelf laat daarenboven na om hieromtrent ook maar enige verdere, concrete en gefundeerde duiding te verstrekken. Hij vergenoegt zich er namelijk toe eenvoudigweg te verwijzen naar de voormelde attesten, aan te geven dat hij tijdens zijn persoonlijke onderhouden bij het CGVS heeft gehuild en te herhalen dat hij na aankomst in België en tot op heden depressief is. Verzoeker toont hiermee niet *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze zijn voorgehouden psychische problemen van invloed zouden zijn geweest op zijn vermogen om een procedure internationale bescherming op te starten en/of op zijn gezegden; laat staan dat hij zou aantonen dat, waar of hoe zulks van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissing.

Uit de notities van de persoonlijke onderhouden blijkt, dit in weerwil van wat verzoeker tracht te laten uitschijnen, bovendien dat deze onderhouden op normale wijze zijn geschied en kunnen geen ernstige problemen worden afgeleid. Uit de inhoud van deze notities blijkt dat verzoeker tijdens de onderhouden in staat was het gesprek te volgen, de gestelde vragen begreep en hierop doorgaans concrete antwoorden kon formuleren. Wanneer dit nodig was, vroeg hij bovendien om verduidelijking en soms gaf hij aan dat hij zich bepaalde zaken niet meer kon herinneren. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud kan aldus niet worden afgeleid dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van zijn verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten. Dit geldt nog des te meer nu noch verzoeker, noch diens advocaat bij het CGVS enig bezwaar formuleerde tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud. Bovendien gaf verzoeker bij de aanvang van zijn eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS aan dat het gehoor bij de DVZ, op een aantal details na, goed was verlopen (administratief dossier, notities van het eerste persoonlijk onderhoud, p.3). Tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud gaf hij daarenboven aan dat ook het eerste persoonlijk onderhoud goed was verlopen (administratief dossier, notities van het tweede persoonlijk onderhoud, p.3).

Dient in dit kader bovendien te worden gewezen op de inhoud van artikel 57/5^{quater}, § 3 van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig het eerste lid van deze bepaling, kan de verzoeker om internationale bescherming of zijn advocaat opmerkingen over de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud bezorgen aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Overeenkomstig het tweede lid van deze bepaling worden deze opmerkingen schriftelijk en in de proceduretaal aan de commissaris-generaal meegedeeld. Overeenkomstig het vijfde lid van deze bepaling, wordt de verzoeker om internationale bescherming geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud wanneer op de werkdag voor het nemen van de beslissing in verband met het verzoek om internationale bescherming geen enkele opmerking de commissaris-generaal heeft bereikt. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker van de notities van zijn persoonlijke onderhouden bij het CGVS een kopie opvroeg en bekwam. Hij maakte hierover vervolgens geen opmerkingen over aan het CGVS. Derhalve wordt hij geacht in te stemmen met hun inhoud en kan hij heden bezwaarlijk ernstig voorhouden dat hij zou hebben gekampt en kampen met een dermate ernstige depressie of dermate ernstige psychische problemen dat dit zijn gezegden zou hebben beïnvloed.

Volledigheidshalve kan omtrent verzoekers zelfverklaarde psychische problemen nog worden opgemerkt dat verzoeker geheel niet aannemelijk maakt dat de eventuele medische problemen in zijner hoofde vervolging zouden uitmaken of dat hij op basis hiervan vervolging zou riskeren. Evenmin toont verzoeker middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat hij zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure.

3.4. Verzoeker tracht verder volledig ten onrechte te laten uitschijnen dat het CGVS enkel vragen “*ten laste*” zou hebben gesteld en niet neutraal zou zijn geweest. Uit de twee vragen die hij in dit kader citeert in het verzoekschrift, één uit de notities van het eerste persoonlijk onderhoud en één uit de notities van het tweede persoonlijk onderhoud, kan zulks in het geheel niet worden afgeleid. Voor het overige brengt verzoeker geen concrete gegevens aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het

CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

3.5. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.6. Verzoeker stelt dat hij zijn land van herkomst heeft verlaten en niet kan terugkeren naar dit land omdat hij zich zou hebben bekeerd tot het christendom en daardoor problemen zou riskeren en een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren.

Als verzoeker om internationale bescherming die beweert zich te hebben bekeerd en die ten gevolge hiervan stelt problemen te vrezen, mag van verzoeker, dit in tegenstelling met wat hij doorheen het verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, in dit kader weldegelijk verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker om internationale bescherming moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstreckende gevolgen heeft voor de verzoeker om internationale bescherming.

In het licht van het voorgaande wordt in de bestreden beslissing vooreerst met recht gemotiveerd:

“Uw verklaringen over hoe u in Iran met het christendom in contact kwam en uw motivatie om christen te worden, doen immers ernstige vragen rijzen. U maakte kennis met het christendom dankzij uw tante S. (...) die zelf een bekeerde christen is, die u bij haar thuis uitnodigde en die u vertelde dat ze christen is. Ze gaf u de Bijbel en raadde u een huiskerk aan in Teheran (CGVS I, p. 3 en 14; CGVS II, p. 7). U heeft echter het profiel van uw tante als bekeerde christen niet aannemelijk gemaakt. U wist immers zeer weinig te vertellen over S. (...)’s bekering. U wist niet wanneer S. (...) zich bekeerde, waarom ze zich als vroegere moslim naar het christendom bekeerde en hoe zij precies in contact kwam met het christendom. U wist zelfs niets eens hoe ze concreet haar geloof beleefde en of ze al dan niet naar een huiskerk ging. U wist evenmin hoe ze de huiskerk waar ze u naartoe verwees kende en of ze iemand van de huiskerk persoonlijk kende. U wist tot slot niet hoe ze op de onverkwikkelijke gebeurtenissen die voor u de aanleiding vormden om een verzoek om internationale bescherming in te dienen heeft gereageerd en of ze momenteel schrik heeft om als christen ontmaskerd te worden (CGVS I, p. 21; CGVS II, p. 6-10). Dat u zich geen bijkomende vragen stelde omdat S. (...) een belangrijk gezaghebbend figuur is binnen uw familie, zoals u stelde (CGVS II, p. 7), rechtvaardigt uw gebrekkige informatie niet. U erkende immers dat jullie verschillende keren over het christendom hebben gepraat en dat ze een vertrouwenspersoon was. Dat u, gelet hierop, zelfs niet eens wist hoe ze haar geloof beleefde en of ze naar een huiskerk ging, overtuigt dan ook niet. Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt dat S. (...) daadwerkelijk een bekeerlinge zou zijn waardoor u de manier waarop u in Iran met het christendom in contact zou zijn gekomen niet aannemelijk heeft gemaakt. Aangezien uw tante als bekeerd christen u de weg naar de huiskerk in Teheran Pars zou gewezen hebben, heeft u evenmin uw huiskerkbezoeken zelf aannemelijk gemaakt.”

Verzoeker voert ter weerlegging van de voormelde motieven geen dienstige argumenten aan. Hij staaft zijn beweringen inzake de Iraanse cultuur en het gegeven dat er in deze cultuur aan ouderen geen vragen worden gesteld op generlei wijze. Bijgevolg kunnen deze beweringen niet worden aangenomen en doet verzoeker met zijn loutere herhaling van deze beweringen geenszins afbreuk aan de voormelde, dienaangaande gedane vaststellingen. Zoals verweerder met recht benadrukt en zoals blijkt uit de

passages uit de notities van de persoonlijke onderhouden die verzoeker *nota bene* zelf aanhaalt in het verzoekschrift, zouden verzoeker en zijn tante een sterke vertrouwensrelatie hebben gehad, heerste er tussen hen grote genegenheid en zouden zij het meermaals met elkaar over het christendom hebben gehad. Dat verzoekers tante en verzoeker het in het kader van haar engagement om verzoeker te bekeren desondanks niet zouden hebben gehad over het ogenblik waarop, de reden waarom en de wijze waarop zijn tante zich zou hebben bekeerd, is geheel niet geloofwaardig. Verder is het in de door hem geschetste context en gelet op de door hem geschetste relatie in het geheel niet geloofwaardig dat verzoeker niet wist hoe zijn tante haar geloof beleefde en of zijn tante zelf al dan niet een huiskerk frequenteerde. Evenmin is het aannemelijk dat zijn tante hem niet te kennen zou hebben gegeven hoe zij de huiskerk kende waar zij verzoeker naartoe stuurde en of zij één of meerdere van de leden van deze huiskerk persoonlijk kende. Voorts is het manifest ongeloofwaardig dat verzoeker in het geheel niet wist hoe zijn tante reageerde op de door hem beleefde gebeurtenissen en niet kon aangeven of zij ten gevolge hiervan al dan niet schrik had om zelf als christen te worden ontmaskerd.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Dat er aan uw huiskerkbezoek geen geloof gehecht kan worden, blijkt tevens uit het feit dat, daar waar u bij uw eerste onderhoud nog meende dat u bij uw eerste huiskerkbezoek zo warm ontvangen bent (CGVS I, p. 23), u bij uw tweede onderhoud u niets meer kon herinneren van hoe u toen concreet benaderd en verwelkomd werd (CGVS II, p. 14). Dat u zich bij uw tweede onderhoud niet meer kon herinneren hoe u bij uw eerste huiskerkbezoek onthaald werd, hoewel aangenomen kan worden dat de eerste keer dat men naar een huiskerk gaat een ingrijpende gebeurtenis is, komt weinig aannemelijk over. Voorts is het opvallend dat, ofschoon u uw medehuiskerkgenoten bij naam kende, u bijvoorbeeld niet wist hoe ze in de huiskerk terecht waren gekomen. Nochtans bouwde u met een aantal huiskerkleden een warme relatie op (CGVS II, p. 15).”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Met zijn algemene en ongefundeerde bewering inzake het gegeven dat het geheugen selectief is, kan verzoeker immers geenszins een verklaring bieden voor de vaststelling dat hij tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS, dat plaatsvond de maand volgend op zijn eerste persoonlijk onderhoud, dit in tegenstelling met tijdens het eerste persoonlijk onderhoud, plots niet meer bij machte bleek om aan te geven in welke sfeer hij werd ontvangen tijdens zijn eerste bezoek aan de huiskerk. Gezien hij tijdens het eerste persoonlijk onderhoud nog duidelijk kon aangeven in welke sfeer hij aldaar werd ontvangen, kon, zo zijn verklaringen strookten met de werkelijkheid, worden verwacht dat hij hierover een dikke maand later ook nog zou kunnen verhalen. Ook de overige voormelde vaststellingen kan verzoeker met zijn voormelde, algemene en ongefundeerde bewering niet ontkrachten. Gezien het belang van de huiskerkbezoeken en de cruciale rol die deze bezoeken en de leden van de huiskerk zouden hebben gespeeld in zijn bekeringsproces, was het geenszins onredelijk om van verzoeker te verwachten dat hij ook over deze bezoeken en personen en de in de huiskerk gevoerde gesprekken meer gedegen verklaringen zou afleggen. Dat er sedertdien reeds enige tijd is verstreken, staat er immers geenszins aan in de weg dat van hem mag worden verwacht dat hij over zijn beweerde bekering en de hieruit voortgesproten problemen en vrees op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan verhalen, zeker voor wat betreft die feiten en gebeurtenissen die cruciaal waren voor zijn bekering en die de essentie uitmaken van het relaas. De aangehaalde bekering en gebeurtenissen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, redelijkerwijze geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift, zodat hij bij machte zou moeten zijn deze op spontane, doorleefde, coherente, consistente, gedetailleerde en duidelijke wijze uiteen te zetten.

In de bestreden beslissing wordt eveneens met reden aangegeven:

“Voorts komt uw houding ten aanzien van het droeve lot van uw medehuiskerkgangers onwaarschijnlijk over. Ofschoon u warme relaties met huiskerkgenoten onderhield (CGVS I, p. 23; CGVS II, p. 15) en ofschoon u bij uw tweede onderhoud wilde weten wat er met hen was gebeurd (CGVS II, p. 15), antwoordde u bij uw eerste onderhoud, toen er naar hun lot werd gevraagd, dat u zou liegen als u er echt mee bezig was, omdat u genoeg aan uw hoofd had (CGVS I, p. 24-25). Dat hun lot u niet bezighield, ofschoon u in de huiskerk warme relaties met hen zou hebben onderhouden, overtuigt niet. (...)

Daarnaast kan evenmin aan de inval in de huiskerk die u frequenteerde en de daaruit vooruitvloeiende problemen voor u geloof wordt gehecht. Zoals reeds werd aangestipt, had u vooreerst niet de minste informatie over het lot van uw huiskerkgenoten: u had geen enkel idee wie er precies aanwezig was tijdens de inval van de huiskerk, wanneer deze inval plaatsvond, wie er werd opgepakt, hoeveel mensen er werden opgepakt en of er buiten M. (...) nog mensen konden ontsnappen en u zocht, ofschoon van een verzoeker om internationale bescherming in alle redelijkheid verwacht kan worden dat hij zich zo

volledig mogelijk informeert over al deze aspecten die enigszins verband houden met zijn beweerde vrees, quod non in casu, zelfs niet op internet naar informatie hierover (CGVS I, p. 24-25; CGVS II, p. 15)."

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontcrachten. Ten onrechte tracht hij zijn initiële gebrek aan interesse te vergoelijken doordat hij enkel aan zichzelf en aan het zich in veiligheid te brengen dacht. De informatie omtrent het eventuele lot van zijn huiskerkgenoten kon immers essentieel zijn ter beoordeling van het risico dat hij zelf liep. Minstens mocht worden verwacht dat hij zou hebben getracht zich hierover achteraf en na aankomst in België te informeren. Met de algemene, blote en ongefundeerde bewering dat zulks onmogelijk zou zijn geweest zonder iemand in gevaar te brengen, doet verzoeker hieraan geenszins afbreuk. Dat hij zich noch direct noch indirect, dit bijvoorbeeld via zijn familie, via vrienden, via (een eventueel vals aangemaakt profiel op) sociale media of via het internet, had kunnen informeren omtrent de lotgevallen van de leden van zijn huiskerk in Iran, kan uit de door verzoeker aangereikte beweringen en informatie niet worden afgeleid en kan bezwaarlijk ernstig worden genomen. Nog los daarvan, blijkt uit verzoekers verklaringen hoe dan ook dat hij niet de minste interesse of wil vertoonde teneinde zich te informeren omtrent het voorgaande. Wanneer hij werd ondervraagd naar de mogelijkheden om zulks te doen, gaf hij immers eenvoudigweg en duidelijk aan dat hij hierin niet geïnteresseerd was en dat hij er de zin niet van inzag om zulks te doen. Dit blijkt genoegzaam uit de voormelde passages uit de notities van de persoonlijke onderhouds, waaruit verzoeker bovendien zelf citeert in het voorliggende verzoekschrift en waarin verzoeker aangaf: *"En natuurlijk hoop ik dat het goed gaat met ze maar ik zou liegen als ik zou zeggen dat ik er echt mee bezig ben. Ik heb genoeg aan mijn hoofd"*. Redelijkerwijze kan van een verzoeker om internationale bescherming nochtans worden verwacht dat deze de nodige interesse vertoont in zijn eigen voorgehouden problemen en situatie en dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van deze problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoeker naliet dit te doen en niet de minste interesse of wil tentoonspreidde om zich op de hoogte te stellen van het lot van de leden van zijn huiskerk, getuigt van een verregaand gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees voor vervolging.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

"Voorts doen uw verklaringen over hoe u het nieuws over de inval in de huiskerk vernam en op welke manier er door u en uw vrouw gevolg aan werd gegeven, veel vragen rijzen. Toen u het nieuws van de inval vernam via M. (...), contacteerde u uw vrouw meteen om het haar te vertellen en vroeg u haar om uw paspoort klaar te leggen (CGVS I, p. 26). Op dat moment had uw vrouw thuis al een oproepingsbrief gekregen naar aanleiding van uw christelijke activiteiten (CGVS I, p. 16, 20 en 25). Desondanks sprak uw vrouw u niet aan over deze oproepingsbrief die ze gelezen had en waarop duidelijk te lezen stond waarom u opgeroepen werd. Volgens u zweeg zij over de oproepingsbrief omdat ze u geen stress wou bezorgen net voor uw legale afreis naar België (CGVS I, p. 16). Dat zij u niet op de hoogte zou gebracht hebben van deze oproepingsbrief voor uw afreis naar België en dat zij, goed wetende dat u door de Iraanse autoriteiten omwille van uw christelijke activiteiten gezocht werd, u het ongelooflijke risico liet nemen om legaal het land te verlaten – bij de identiteitscontroles aan de grens had u tegengehouden kunnen worden –, is zo onaannemelijk dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Hetzelfde geldt voor uw houding nadat u de inval in de huiskerk had vernomen. Het komt immers bijzonder weinig waarschijnlijk over dat, hoewel u zich goed bewust was van de inval in de huiskerk en het risico dat dit voor u met zich meebracht - hierdoor besloot u geen afscheid meer te nemen van uw vrouw -, u zelfs geen poging heeft gedaan noch eraan gedacht heeft om u te informeren naar een eventueel reisverbod in uw hoofde en dat u het gigantische risico zou genomen hebben om gewoon legaal het land te verlaten (CGVS I, p. 9). Uw houding in Iran en de houding van uw vrouw in Iran ondermijnen dan ook fundamenteel de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen ten gevolge van de inval in de huiskerk die u frequenteerde."

Verzoeker voert ter weerlegging van de voormelde motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Hij beperkt zich er immers toe zijn eerder afgelegde verklaringen te herhalen en te bevestigen en eenvoudigweg aan te geven dat dit toch is wat er gebeurd is. Hiermee doet verzoeker op generlei wijze afbreuk aan de voormelde, pertinente en terechte vaststellingen.

De geloofwaardigheid van verzoekers vermeende bekering en problemen in Iran en de hieruit voortgesproten vrees voor vervolging, wordt bovendien op fundamentele wijze verder ondermijnd door verzoekers houding na aankomst in Europa. In dit kader wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

"Tot slot dient vastgesteld te worden dat u op 5 mei 2019 reeds in de Schengenzone aankwam, dat u in mei 2019 reeds het bestaan van uw doodsvonnissen zou hebben vernomen (CGVS I, p. 9) en dat u sinds

het verstrijken van uw visum op 26 mei 2019 illegaal in België verbleef. U verzocht pas op 11 oktober 2019, m.a.w. vijf maanden na uw aankomst in België, om internationale bescherming. U verklaarde dat u zich niet goed en depressief voelde waardoor u niet rationeel kon nadenken en u niet goed wist hoe u de situatie moest aanpakken. U wist ook niet dat u om internationale bescherming kon verzoeken. Het was H. (...) die u eerst aanspoorde om naar de kerk te komen en u te dopen, zodat u helder zou kunnen nadenken om een beslissing te nemen over uw situatie (CGVS I, p. 10-11). Deze rechtvaardiging voor uw zeer laattijdig verzoek is echter niet afdoende. Naast het feit dat u erkende dat u het niet zo handig had aangepakt (CGVS I, p. 11), mag van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt redelijkerwijze worden verwacht dat, zelfs al is hij of zij depressief, hij of zij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zo snel mogelijk informatie vergaart over en een beroep doet op deze beschermingsmogelijkheden, hetgeen u, gelet op uw laattijdig verzoek in België, niet heeft gedaan. Uw laattijdig verzoek kan dan ook, gelet op uw bewering dat u reeds in mei 2019 geweten zou hebben dat u bij terugkeer naar Iran een doodsvonnis boven het hoofd hing, niet in overeenstemming gebracht worden met een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Dit gegeven ondermijnt bijkomend de geloofwaardigheid van uw in Iran ontstane problemen ten gevolge van uw huiskerkbezoek en het door u beweerde doodsvonnis.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Waar hij verwijst naar zijn beweerde depressie om te verklaren waarom hij dermate lang talmde alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen, kan dienstig worden verwezen naar de reeds hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker indertijd dermate depressief was of kampte met dusdanig ernstige psychische problemen dat deze eraan in de weg zouden hebben gestaan dat hij een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dit geldt nog des te meer nu verzoekers voorgehouden depressie er, zoals blijkt uit het verzoekschrift, voor hem kennelijk niet aan in de weg stond om met zijn zus en zijn schoonbroer te overleggen, naar te kerk te gaan en zich te laten dopen. Bovendien erkende verzoeker, zoals blijkt uit het voorgaande, uitdrukkelijk dat hij het niet zo handig had aangepakt. De geloofwaardigheid van verzoekers beweerde bekering, problemen en vrees wordt in dit kader overigens nog op ernstige wijze verder ondergraven doordat verzoeker laat uitschijnen dat hij initieel enkel naar hier zou zijn gekomen om zijn familie te bezoeken, alsmede dat hij van plan zou zijn geweest om en hoopte terug te keren naar Iran. Dit is gelet op de door hem aangevoerde context, problemen en situatie en in acht genomen dat hij reeds kort na zijn aankomst alhier vernam dat er jegens hem een doodsvonnis werd uitgesproken namelijk geheel onaannemelijk en ontbeert iedere ernst.

Verder wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Aangezien er aan uw veroordeling geen geloof kan worden gehecht, kan er evenmin aan de authenticiteit van uw juridische documenten nog geloof worden gehecht. Het betreffen overigens sowieso enkel kopieën die gemakkelijk gemanipuleerd kunnen worden. Dit wordt bevestigd doordat u de manier waarop u deze juridische stukken in handen heeft gekregen niet aannemelijk heeft gemaakt. U verklaarde dat uw vrouw een foto van het vonnis, net zoals dat van de oproepingsbrief, doorstuurde naar uw zus in België via WhatsApp; de originelen stuurde ze op per post, maar die zijn nooit in België aangekomen. Er werd u gevraagd naar een screenshot van het bewuste WhatsAppbericht mét vermelding van het moment waarop zij het vonnis doorstuurde, i.e. mét datum en uur (CGVS I, p. 15; p. 26). Toch is er geen datum op het screenshot terug te vinden dat u na uw eerste onderhoud aan het Commissariaat-generaal voorlegde. U werd hierop tijdens uw tweede onderhoud gewezen (CGVS II, p. 23). Desondanks zette u dit na dit onderhoud niet meer recht. Hieraan kan toegevoegd worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat er veel valse juridische documenten uit Iran in omloop zijn (...).”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Met zijn loutere bevestiging van zijn eerdere verklaringen omtrent het verloren gaan van de originele stukken in de post en het opperen van een aantal mogelijke redenen voor dit feit, doet verzoeker immers geenszins afbreuk aan de voormelde motieven. Hiermee doet verzoeker in wezen immers geen afbreuk aan de vaststelling dat de voormelde stukken slechts voorliggen in de vorm van makkelijk manipuleerbare kopieën. Evenmin doet verzoeker met zijn betoog in het verzoekschrift afbreuk aan de vaststelling dat hij geen screenshot met datum en uur van het voormelde bericht heeft neergelegd. Verder legt hij zulk stuk tot op heden niet neer. Verder blijkt uit de door verweerder aangehaalde en aangereikte informatie, opgenomen in de map ‘landeninformatie’ in het administratief dossier, dat er in Iran op grote schaal wordt gefraudeerd met gerechtelijke documenten en dat dergelijke documenten daardoor zowel binnen als buiten Iran eenvoudigweg illegaal en tegen betaling kunnen worden verkregen. Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat aan documenten zoals de stukken die verzoeker heeft neergelegd hoe dan ook hoogstens een ondersteunende bewijswaarde kan worden gehecht, met name het vermogen om een

intrinsiek geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen zij echter niet volstaan om de teloorgegangene geloofwaardigheid van een relaas te herstellen. De voormelde vaststellingen volstaan om aan de door verzoeker neergelegde gerechtelijke documenten iedere bewijswaarde te ontfangen.

Hetgeen voorafgaat volstaat om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan (de ernst en de oprechtheid van) verzoekers beweerde bekering tot het christendom in Iran, aan de concrete, hieruit voortgesproten problemen en aan de hieruit voortvloeiende, door verzoeker aangehaalde, vrees voor vervolging. Bijgevolg wordt in de bestreden beslissing met reden gesteld:

“Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u noch uw bekering in Iran, noch uw problemen naar aanleiding hiervan aannemelijk gemaakt.”

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing eveneens met recht gemotiveerd:

“Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen hierdoor in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in België. Aangezien uw bekering in Iran niet geloofwaardig is, kan er immers aan uw motivatie om in België naar de kerk te gaan ook geen enkel geloof meer gehecht worden. Er kan dan ook besloten worden dat u hier eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging naar de kerk gaat. Zelfs al wordt niet ontkend dat u enige (weliswaar niet foutloze) kennis over het christendom heeft en zelfs al liet u zich dopen – christelijke kennis kan via studie verworven worden, zonder dat met daadwerkelijk een oprechte christen is, en een doopsel kan ook louter formeel plaatsvinden, zonder dat er sprake is van een verinnerlijkte overtuiging –, wijzen verschillende bijkomende elementen voorts op een onoprechte bekering in België.

Zo blijkt deze onoprechtheid onder meer uit het feit dat u uw beweerde (regelmatige/intensieve) kerkgang niet aangetoond heeft. U verklaarde weliswaar dat u één maand nadat u in België aangekomen was reeds voor het eerst naar de kerk ging. U voegde hier evenwel onmiddellijk aan toe dat het door de afstand moeilijk was om naar de kerk te gaan en dat u soms gewoon geen zin had. Twee maanden ging u niet omdat u depressief was. Toen u gevraagd werd in welke periode u dan precies niet ging, veranderde u plots uw verklaringen en zei u dat u slechts één à twee keer afwezig was (CGVS II, p. 16). Een louter wijzigen van eerder afgelegde verklaringen kan echter niet overtuigen. Bovendien kan het feit dat u soms geen zin had om naar de kerk te gaan bezwaarlijk wijzen op een oprechte christelijke overtuiging. Uit uw verklaringen blijkt voorts dat de laatste keer dat u naar de kerk ging in Ath voor het uitbreken van de coronacrisis was, en u wist tijdens uw onderhoud op 14 augustus 2020 niet of de kerken sinds de lockdown terug open waren. Nochtans blijkt uit de beschikbare informatie dat religieuze erediensten sinds juni 2020 in België weer mogelijk waren.

Dat u niet heeft aangetoond vanuit een oprechte overtuiging christen te zijn, blijkt tevens uit uw verklaringen over Pasen. Toen er tijdens uw onderhoud gepolst werd naar het laatste christelijke feest dat u vierde, verklaarde u dat het Pasen was en refereerde u naar een tafel vol ‘lekkernijen’. Onmiddellijk erna erkende u niet meer te weten of u met Pasen naar de kerk was geweest en of u het wel gevierd heeft (CGVS II, p. 20). Nochtans is Pasen het christelijke feest bij uitstek, waarbij de essentie van het christendom, met name de verrijzenis van Jezus, wordt gevierd. Ook u definieerde dit feest als de belangrijkste gebeurtenis voor de christenen. U persoonlijk vond Pasen dan ook belangrijk (CGVS II, p. 21). Dat u er geen idee van had of u Pasen dit jaar al dan niet gevierd heeft, hoewel u dit persoonlijk een belangrijk feest vond, ondermijnt wederom de oprechtheid van uw beweerde geloofsovertuiging in zeer ernstige mate.

Ook het feit dat u nog niets tegengekomen zou zijn dat u minder aanspreekt in het christendom – u heeft niets slechts gezien in het christendom en alles wat u gezien heeft was goed en correct – (CGVS II, p. 13-14), komt weinig doorleefd over. Er kan immers aangenomen worden dat, zelfs al is iemand oprecht overtuigd van een bepaald geloof, deze gelovige het toch lastiger of moeilijker vindt om een aantal aspecten uit dit geloof toe te passen of te aanvaarden.”

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontcrachten. Met zijn verwijzing naar de lockdown die midden maart begon, kan verzoeker immers geenszins verklaren waarom hij niet kon aangeven of hij met Pasen al dan niet naar de kerk ging en of hij Pasen al dan niet persoonlijk heeft gevierd. Voor het overige laat verzoeker de voormelde motieven geheel ongemoeid. Derhalve blijven deze onverminderd gelden.

De Raad treedt verweerder bij en is van oordeel dat, gezien verzoeker blijkens het voorgaande kennelijk ongeloofwaardige verklaringen aflegde omtrent zijn beweerde bekering en de hieruit voortgesproten problemen en eveneens gebrekkige verklaringen aflegde met betrekking tot zijn religieuze engagement in België, verzoekers religieuze activiteiten in België, dewelke hij staft aan de hand van een aantal stukken, klaarblijkelijk niet zijn ingegeven door een oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging. Ingevolge het volstrekt ongeloofwaardige karakter van verzoekers relaas inzake zijn bekering en

problemen en de gebreken in zijn verklaringen omtrent de beleving van zijn religie in België, oordeelt de Raad dat verzoekers religieuze activiteiten in Europa een kennelijk en louter opportunistisch karakter hebben en er enkel toe strekken om op deze basis een vorm van internationale bescherming en/of een verblijfsmachtiging te kunnen verwerven.

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing omtrent de door verzoeker aangehaalde religieuze activiteiten in België tevens terecht gesteld:

“In verband met uw beweerde kerkgang en doop, die, zoals hierboven is aangetoond, een opportunistisch karakter vertonen, kan volledigheidshalve gewezen worden op informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Hieruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, zoals hierboven werd vastgesteld, niet aannemelijk gemaakt –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

De informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt werd aan uw administratieve dossier gevoegd.”

Verzoeker laat deze motieven geheel ongemoeid. Derhalve blijven zij onverminderd overeind. Uit de voorliggende informatie blijkt genoegzaam dat de Iraanse autoriteiten geen interesse hebben in het vervolgen van afgewezen asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. Zij schenken over het algemeen weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en hebben weinig tot geen aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet gezet. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren. Dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoeker, dit mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, zulks in zijner hoofde in het geheel niet aantoonde of aannemelijk maakt.

Verzoeker doet met zijn kritiek op de gestelde vragen over wat zijn kerk uniek maakt, over de boeken van het Nieuwe Testament en over OLV Hemelvaart tot slot in het geheel geen afbreuk aan het voorgaande. Dat hij de nodige kennis tentoonspreidde over de religie waartoe hij zich beweert te hebben bekeerd, betreft immers een gegeven dat in het voorgaande niet wordt betwist en terdege in rekening wordt gebracht.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst het christelijke geloof zal aanhangen, dat hij zich aldaar als christen zal manifesteren en dat hij er als dusdanig zal worden gepercipieerd door zijn omgeving en/of zijn autoriteiten; laat staan dat aangenomen zou kunnen worden dat hij ingevolge hiervan vervolging zou riskeren.

Derhalve is verzoekers verwijzing naar informatie over de situatie voor christenen in Iran en voor personen die er als dusdanig worden gepercipieerd voor het overige niet dienstig. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoekers persoon. Dergelijke algemene informatie kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, manifest in gebreke.

De benevens de reeds hoger besproken stukken door verzoeker neergelegde documenten, opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.7. Verzoeker brengt met een schrijven van 23 februari 2021 (rechtsplegingsdossier, stuk 8) volgende “nieuwe stukken” bij:

“Stuk 6: attest van de iraanse raadsman van verzoeker, Meester M. H. (...) dd. 21.10.2020 in verband met zijn strafrechtelijke veroordeling;

Stuk 7: attest van de echtgenote van verzoeker, mevrouw S. M. M. (...);

Stuk 8: attest van de raadsman, Meester M. H. (...) dd. 11.02. 2021 in verband met de oproeping van de echtgenote van verzoeker;

Stuk 9: attest van de advocaat M. H. (...) in verband met artikel 167 van de Iraanse Grondwet (apostasie)

(met beëdigde vertaling van het Farsi naar het Frans)".

De Raad stelt evenwel vast dat al deze nieuwe stukken worden bijgebracht onder de vorm van een kopie en is van oordeel dat aan fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

3.8. Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere motieven dan de aangevoerde, hoger besproken asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, toont hij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.9. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT